

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ต้องอาศัยปัจจัยหลายประการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เป็นที่ยอมรับกันว่า นอกเหนือจากการพัฒนาประเทศ ทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม การสาธารณสุขประโศค แล้ว การพัฒนาการศึกษา จัดว่าเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากที่สุดด้านหนึ่ง (อดิศักดิ์ แซดอน, 2531) เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการทางสังคม ที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านความเป็นมนุษย์ (Humanhood) และพัฒนากำลังมนุษย์ (Human Power) ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดการศึกษาให้กับคนทุกคนในประเทศ โดยให้โอกาสในการศึกษาเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจหรือมีความพิการ อยู่ก็ตาม (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา, 2521) จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวดนโยบายการศึกษาของรัฐข้อ 15 ที่ว่า รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางจิตใจหรือสังคมและด้อยโอกาสทางการศึกษาโดยทั่วถึง และข้อ 39 ที่ว่า การศึกษาสงเคราะห์ เป็นการศึกษามุ่งจัดให้แก่บุคคลที่รัฐจำเป็นต้องให้การสงเคราะห์ ทั้งนี้เพื่่อมุ่งให้เกิดความเสมอภาคทางการศึกษาแก่ผู้ที่ยากไร้ หรือผู้ที่เสียเปรียบทางการศึกษาในลักษณะต่าง ๆ โดยจัดเป็นการศึกษา เฉพาะ หรือจัดรวมในโรงเรียนก็ได้ตามความเหมาะสม (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา, 2521) ด้วยเหตุผลดังกล่าว กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนินการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการ โดยได้รับความร่วมมือจากเอกชนและมูลนิธิต่าง ๆ ที่ดำเนินการทางด้านนี้อยู่แล้ว (ศุภล อริยสัจสีสุกุล, 2530) โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่่อมุ่งจัดให้การศึกษิตตามสิทธิมนุษยชน ตามควรแก่อัตภาพ
 2. ส่งเสริมและเสริมสร้างให้ความรู้ ความสามารถนอที่จะประกอบอาชีพได้ เพื่่อมุ่งให้เป็นภาระต่อครอบครัวและสังคม
 3. ให้มีความสามารถทำงานกับผู้อื่นและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปกติได้
- (กองการศึกษาพิเศษ, ม.ป.ป.)

สำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการในประเทศไทยนั้น แบ่งออกเป็น

1. การจัดการศึกษาของคนพิการปัญญาอ่อน โดยมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อน คือ โรงเรียนปัญญาพิการ และโรงเรียนราชานุกูล สอนเด็กที่มีระดับสติปัญญา (I.Q.) 35-90 อายุ 7-18 ปี โดยจัดแบ่งออกเป็น อายุ 7-11 ปี มุ่งสอนให้ช่วยตนเองและสอนวิชาบางอย่างเท่านั้น อายุ 11-14 ปี เรียนวิชาการครึ่งวัน งานอาชีพบำบัดอีกครึ่งวัน ถ้าอายุสูงกว่า 14 ปี ขึ้นไป ให้ทำงานเต็มวันในโรงฝึกงาน
2. การจัดการศึกษาของคนพิการตาบอด มีโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ ที่จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีและโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ จัดการสอนเช่นเดียวกับโรงเรียนประถมและมีมัธยมศึกษาทั่วไป แต่เน้นทางด้านหัตถศึกษา และมีวิชาสอนพิเศษ คือ วิชาที่ใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมและวิชาฝึกการเคลื่อนไหวได้อย่างถูกต้อง
3. การจัดการศึกษาของคนพิการแขนขา ลำตัว โดยโรงเรียนศรีสังวาลย์ รับเด็กที่พิการทางแขนขา ลำตัว และพิการทางสมองบางส่วน อายุ 4-14 ปี วิชาที่สอนเป็นวิชาสามัญ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลานามัย ศิลปะศึกษา และปรับวิชาให้เหมาะสมกับสมรรถภาพทางกาย เช่น พลศึกษา เน้นวิชาเพิ่มเติม เช่น การทำอาหาร เย็บเสื้อผ้า ซ่อมอุปกรณ์ นอกจากนี้ยังขอความร่วมมือจากแพทย์ นักกายภาพบำบัดและอาชีพบำบัด เพื่อช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพให้แก่เด็กขณะที่เรียนด้วย
4. การจัดการศึกษาของเด็กเรียนช้า จัดขึ้นเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เพื่อแก้ปัญหาการเรียนช้าขึ้น รับเด็กที่มีระดับสติปัญญาระหว่าง 75-90 จัดชั้นเรียนหนึ่งไม่เกิน 25 คน สอนวิชาตามหลักสูตรของเด็กปกติทุกระดับ โดยปรับปรุง ตัดเติม แก้ไข ให้เหมาะสมกับสภาพของเด็กเรียนช้า เช่น สอนช้ากว่า มีแบบฝึกหัดน้อยลงและความยากไม่ซับซ้อน
5. การจัดการศึกษาของเด็กพิการทางหู โรงเรียนที่จัดการศึกษาแก่เด็กพิการทางหูแบ่งออกเป็น เด็กที่มการสูญเสียการได้ยินมาก (หูหนวก) คือสูญเสียการได้ยิน 85 เดซิเบลขึ้นไป และสูญเสียการได้ยินน้อย (หูตึง) คือ สูญเสียการได้ยิน 85 เดซิเบลลงมา โดยมีโรงเรียนที่สอนเด็กหูหนวกในส่วนกลาง คือ โรงเรียนเศรษฐเสถียรและโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ในส่วนภูมิภาค คือ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนที่สอนเด็กหูตึง คือ โรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทรจังหวัดเชียงใหม่ วิชาที่สอน คือ วิชาสามัญทั่วไป และเน้นวิชาชีพที่จัดสอนเป็นการปูพื้นฐาน เช่น ตัดเย็บเสื้อผ้า ไฟฟ้า ช่างไม้

งานถัก ทอ ปั้น และงานเกษตรเบื้องต้น วิธีการสอนแบบบูรณาการ คือ ภาษามือ การสะกดด้วย นิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การวัดผลการเรียน วัดโดยโรงเรียนเองทุกระดับชั้น (กองการศึกษา พิเศษ, ม.ป.ป.)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นเด็กที่มีความผิดปกติจากเด็กทั่วไป ในด้านการรับฟังเสียงจนเป็นเหตุให้หูไม่สามารถรับฟังได้เป็นปกติ ความบกพร่องนี้รุนแรงถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทำให้ไม่สามารถรับการศึกษาอย่างปกติได้ (ละออ ชูติกร, 2530) การที่เด็กมีความผิดปกตินี้เองจึงเป็นผลให้เด็กเหล่านี้แสดงพฤติกรรมที่ต่างจากเด็กปกติ และเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มีสาเหตุจากการที่เด็กไม่เข้าใจถึงความคิด ความรู้สึกและความต้องการของตัวเอง ทำให้เด็กเหล่านี้ขาดโอกาสในการรับรู้และเป็นจุดอ่อนที่มีต่อการเรียนรู้ การพัฒนาความคิดด้านนามธรรม ซึ่งในการเรียนรู้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเริ่มมีความล่าช้าทางการเรียนกว่าเด็กปกติตั้งแต่อายุ 3-5 ปี และจะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กอายุมากขึ้น โดยความล่าช้าจะพบในวิชาคำนวณ การสะกดคำ การใช้ภาษา และวิชาที่ต้องใช้ทักษะในการคิด อันเป็นผลเนื่องมาจากความด้อยจากการรับรู้ทางการได้ยินทั้งสิ้น (กิตติศักดิ์ อุบล, 2528)

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งนี้เพราะ พลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความเจริญงอกงามและมีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2523) นอกจากนี้ เฟย์ธ และ ดันน์ (Fait and Dunn, 1984) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมพลศึกษาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในการปรับปรุงทักษะทางกลไกและสมรรถภาพทางกายให้สูงขึ้น ทำให้การทำงานของร่างกายมีประสิทธิภาพมากขึ้นและเป็นพื้นฐานของกิจกรรมการเคลื่อนไหวในสังคมชีวิตประจำวันและนอกจากเหตุผลดังกล่าวแล้ว การสอนพลศึกษาในหลักสูตรของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้ผู้สมรรถภาพ และได้ปรับปรุงดัดแปลงกิจกรรม ให้เหมาะสมกับสภาพของความสามารถของเด็ก เป้าหมายของการสอนพลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความเข้าใจในขีดความสามารถแห่งตน และปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมได้ เข้าใจลักษณะการดำเนินชีวิต ยอมรับสภาพความเป็นจริง และสามารถแสดงออกในทางสร้างสรรค์

การจัดกิจกรรมทางผลึกษาให้กับเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ต้องมีการปรับปรุง และแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะมีข้อเสียเปรียบและแตกต่างจากเด็กปกติอยู่หลายประการ ดังที่ เฟย์ธ และ ดันน์ (Fait and Dunn, 1984) ได้กล่าวว่า การแสดงความสามารถทางกลไกของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ปรากฏว่า

1. นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน อาจมีปัญหาทางด้านการรักษาสมดุลย์ ถ้าเกิดจากหูส่วนใน โดยเฉพาะส่วนของเขมิเซอร์คูล่า คาเนล (Semicircular Canal)
2. ขอบเขตของการสูญเสียการได้ยิน อาจมีอิทธิพลต่อความสามารถทางกลไก เด็กหูหนวกจะมีความคล่องแคล่วในทักษะทางกลไกบางอย่างน้อยกว่าเด็กหูดี ซึ่งเด็กหูหนวกได้รับและสื่อสารได้ยากกว่า จึงทำให้เกิดข้อแตกต่างทางด้านนี้
3. ถ้าเปรียบเทียบกับนักเรียนปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความสามารถอยู่ในระดับต่ำ ข้อแตกต่างเหล่านี้เกิดจากการมีโอกาสเข้าร่วมในประสบการณ์ผลึกษา

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว สมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร จึงเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษา ประกอบกับการทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยังมีผู้ให้ความสนใจน้อยมาก ไม่มีเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบ หรือประเมินผลสมรรถภาพทางกลไก โดยเฉพาะผู้วิจัย ถึงเห็นความสำคัญของการทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อทราบถึงสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนและสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไก เพื่อนำผลที่ได้ไปประเมินผลสถานะทางกายของนักเรียน และเป็นแนวทางในการจัดและดำเนินกิจกรรมทางผลึกษาในโรงเรียนโสตศึกษาต่าง ๆ ให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

สมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถทดสอบได้ และสร้างเป็นเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกได้

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สามารถวัดสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้ารับการทดสอบทุกคน ทำการทดสอบอย่างเต็มความสามารถเท่าที่จะทำได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะ สมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร เท่านั้น
2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนเศรษฐเสถียร โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2533 เท่านั้น
3. การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย (Japan Amateur Sport Association Motor Fitness Test) ประกอบด้วยรายการดังต่อไปนี้
 1. ยืนกระโดดไกล
 2. ลุก - นั่ง 30 วินาที
 3. ดันพื้น ไม่จำกัดเวลา
 4. วิ่งกลับตัว ภายใน 15 วินาที วัดระยะทางที่วิ่งได้
 5. วิ่ง 5 นาที วัดระยะทางที่วิ่งได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สมรรถภาพทางกลไก หมายถึง ความสามารถของร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกันของกล้ามเนื้อและระบบประสาท

แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไก หมายถึง แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไก สำหรับนักเรียนชาย หญิง และบุคคลทั่วไป ของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย (J.A.S.A.M.F.T.-Japan Amateur Sport Association Motor Fitness Test)

เดซิเบล (decibel) หมายถึง หน่วยวัดความดังที่เกิดจากความดันของการสั่นสะเทือน ใช้สัญลักษณ์ dB วัดออกมาได้เป็นตัวเลขชัดเจนเป็นค่าอ้างอิงมาตรฐาน

ความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง บกพร่องหรือสูญเสียการได้ยิน เป็นเหตุให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

หูตึง หมายถึง สูญเสียการได้ยินจนไม่สามารถเข้าใจคำพูดและการสนทนา ซึ่งจำแนกตามเกณฑ์การพิจารณาอัตราการสูญเสียการได้ยินของสมาคม จักษุ โสต ศอ นาสิกแห่งประเทศไทย โดยใช้ค่าเฉลี่ยการได้ยินที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรท์ ในหูข้างที่ดีกว่า ระหว่าง 25-90 เดซิเบล (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2528)

หูหนวก หมายถึง การสูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถเข้าใจหรือใช้ภาษาพูดได้ หากไม่ได้รับการฝึกฝนพิเศษ และถ้าจัดระดับการได้ยินที่ความถี่ 500-2,000 เฮิรท์ จะมีการสนองของหูข้างที่ดีกว่า ตั้งแต่ 91 เดซิเบล ขึ้นไป (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2528)

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 25 dB และเป็นนักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยทำให้ทราบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร
2. ทราบเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร
3. เป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมพลศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานคร ให้เหมาะสม
4. เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไข และส่งเสริมสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนโสตศึกษาในกรุงเทพมหานครให้ดียิ่งขึ้น